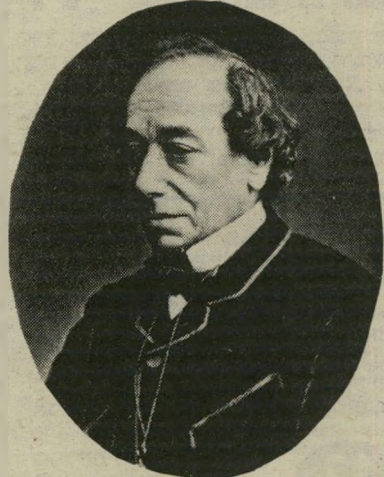

מכתבים

מבקש לייצג לי מה לעשות בחיים שלי, כשאש- תחר מן הכלא. החיים שלי בקיצור: אני היום בן 39 שנים ואין לי לא בית ולא אשה ולא שום דבר בחיים. מגיל 9 אני נמצא מחוץ לבית, אם זה במוסדות ואם זה בכתיסה, וכל זה בגלל שטויות בגיל קטן; גנבתי כל מיני דברים, ממכולות, ממוניות, מחנות-ירקות. עכשיו, הרכון שלי היה נמצא בפאריס בבית-המישפט וביקשתי אותו כמה פעמים ולא רצו להעביר לי אותו. דיברתי עם הקונסוליה הישראלית וגם הם לא יכלו לעזור לי. לא היתה לי ברירה, לקחתי רכונן מזויף ואמרת: עם זה אני אשתמש. השתמתי, עד שהגעתי לכלא בהולנד. היום, אני מחכה למישפט ואני מקווה שזה לא

(המשך מעמוד 3)
היו הקוראים מבינים מדוע טוענים רבים וטובים שמפא"י היא שבנתה את המדינה הזאת. אשתו של שרגא, דבורה, שהיתה במשך שנים מנהלת בית-ספר, שימשה כחברת-כנסת בשלוש כנסות ותרמה רבות לחיים הפרלמנטאריים; בנו, משה, כיום יו"ר מיפעל ההנצחה יד לבנים, היה אישיטיחון משהר נעוריו (וגם מפקד הנח"ל); בתו, רינה (שפירא), היא פרופסור לסוציולוגיה של החינוך, שאחד מספריה הרבים הוא מחקר

דישראל
מדוע העריצו חרקים

מעמיק ורביעניין על בגרי תנועות הנוער — חולצה כחולה וצווארון לבן.
מאשה ירוסלבסקי, תל-אביב

רגן
לא השאירו רושם

יהיה מאסר גדול, ואז אני חושב להגיע לארץ. אבל גם בארץ אין לי מה לעשות. אני מקווה שהמדינה תעזור לי בהתחלה, בכדי שאני אוכל לעמוד על הרגליים.
שמואל אריכא, אמסטרדם

חוויה צה"לית

זימון מיקרי של איש-מילואים ללישכת-המפקד פתח את עיניו של האיש לאפשרויות השלום האמני- תיות. לפני כמה שבועות זומנתי ללישכתו של מפקד בצה"ל לצרכים שונים. הדבר היה כרוך, כרגיל, בהמתנה ארוכה במישרדה של פקידת המפקד. היא ישבה מאחורי מיכתבתה והמתנה, כנראה, לזימום האינטרקום של המפקד, כדי להיכנס לחדרו אפוהי-העשן ולפנות בתום הישיבה הארוכה את כוסות הקפה הריקות, או את המאפרות המלאות. הזמן חלף ואחר שגמרתי לסקור את פניה של הפקידה, עברתי לקירות. ומה אני רואה? עיניים ואוזניים תצילנה! בכתב עגול ונקי על הקיר, חרוזים מעוררי-מחשבה ביותר. בכקשה, הבית הפותח: שלח את הגדודים/ שלח את הגדודים למיטתה/ שם הם יראו את גבורתם/ שלח את הגדודים למיטתה/ ויהיה שלום בעולם/ אהרון יפה, ירושלים

הוועד למען החייט

מדור-קבע בעולם הזה לפני 25 שנה, היה המדור הקל העולם הבא. שבו הרבו להשיח תתף גם הקוראים. על דושיח בין שני תל-אביבים סיפר קורא בגליון העולם הזה. שהופיע השבוע לפני 25 שנה. — מאיפה יש לך, פיתאום, מכונית חדשה? — מההגרלה של הוועד למען החייט! — באמת? לא שמעתי שזכית בהגי רלה. — לא זכיתי בהגרלה, אירגנתי אותה.

המפה, מעלו בתפקידים, וקיבלו בבורות נוראה החלטות שעברו שילמו יותר מ-650 מישפחות ישראליות את המחיר היקר מכל. איש מן האחרים למחול זה — אשר לזכרני, ולפניו יצחק רבין, הורו בו בפה מלא — לא בא על עונשו. מלבד מנחם בגין, שהעניש את עצמו, נשאר כל שאר האחרים על כנם. מלבד אותם שתפי קידם הסתיים בדרך שיגרתית וכמו רפאל איתן, שעלה לדרגת ח"כ ומנהיג-מפלגה, ושבמקומו בא סגנו מימיה-המלחמה, שרון מכהן בממשלה. שני ראשי מפלגת-העבודה, שימעון פרס ויצחק רבין, שתמכו במלחמה ואיפשרו אותה, מנהלים את המדינה ואת מערכת-הביטחון. עשרות קצינים ופקידים, שהיו אמורים, לקרוא את המפה טוב, ממשיכים למלא את תפקידיהם. אילו היה נערך מישפט לאומי לכל האנשים האלה, הייתי מביא כמוצג-התביעה את עשרות הכתובות והמאמרים שהופיעו בהעולם הזה, מאז 1975 ועד יוני 1982, שבהם שירטטנו מפה מדויקת של לבנון, על עדותיה וכוהותיה הפור ליטיים השונים, בתוספת אודרה מפני ההסתבכות הגוברת של ישראל בביצה זו. מקבלי-ההחלטות — בממשלה, במגננוך המדינה ובמערכת-הביטחון — לא זה בלבד ש, לא קראו טוב את מפת-לבנון. הם התעלמו מן המפות הנכונות והטובות, שהיו קיימות — ושרכים מהם אמנם קראו אותן בעמודי העולם הזה.

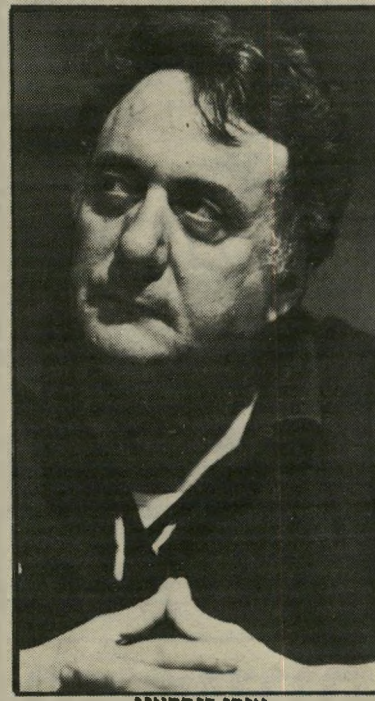
חטא לאומי? אכן — יהיה זה חטא. אם הציבור הישראלי לא יעמוד על כך שהרברים יחקרו עד תום, שהאחריות תיקבע בבירור ובדייקנות, ושהאחרים יסולקו מכל עמדה של השפעה. לפני שהם יסבכו אותנו בפרשה הבאה בלבנון (ראה עמוד 16).

איפה המסקנות?

טחנות-היצדק טוחנות לאט. אם בכלל. עברה יותר משנה מאז נרצחו שני שבויים — חוטפי האוטובוס בקו 300 — אחרי שצולמו עליידי כמה צלמים, וביניהם צלמת העולם הזה. אחרי שורה ארוכה של התחמקות, הכחשות שקר ניסיונות-טישטוש, שלא הצליחו, נפתחה חקירה רשמית. היא הועברה לידי יונה בלטמן, פרקליט המדינה. אחרי שנשמעו מחאות רמות על אי-סיומה של החקירה, נאות משרד-המישפטים להודיע שהיא תיגמר תוך חודשיים. חודשיים אלה הורטימו ביום הראשון השבוע, אך ביום הראשון לא פורסמו המסקנות. העולם הזה התקשר עם בלטמן, ושאל אותו על כך. הוא השיב כי הכוונה לא היתה לחודשיים בריוק, אלא רק בערך. המסקנות עדיין אינן מוכנות. "מעליי אין עורך-דעתון", העיד באירוניה דקה, "המטיל על עובריו להגיש כתבות במועד מדויק". וחבל, כי בינתיים נוצר מצב בלתי-נסבל. מחוגי צה"ל נמסר כי אחד המעורבים בפרשה, תת-אלוף יצחק מרדכי, קציני-צנחנים-וחיל-רגלים ראשי, עומד לזכות בתואר של אלוף. זה יכול להתפרש כלחץ על החוקר. ואם החוקר יקבל החלטה שתטיל דופי באיש, זה יכיד את צה"ל מאד. המצב מביש למדי, לכל מי שמקווה כי עכשיו, עם היציאה מלבנון, יוכל צה"ל לגשת לטיהור עצמי יסורי.

קריאה יקרה

אחרי מילחמת יום-הכיפורים הרגיו הנשיא אפרים קציר את הציבור כולו בהתבטאות אומללה. הוא אמר ש,כולנו אשמים". הציבור התקומם נגד אמירה זו, למרות שהיתה בה, אולי, אמת פילוסופית. אחרי הכל, הציבור בחר בגולדה מאיר, במשה דיין ובחבר המרעים, שטיפשותם הביאה למלחמה וגם למחול המפורסם. אך למחדלים הצבאיים הפוליטיים היו אשמים מסוימים — מדינאים ואלופים. הציבור רצה בהעששתם, והוא צדק. האשמים נענשו: גולדה דיין נאלצה להתפטר, הרמטכ"ל הודח. השבוע בא, מתאם הפעולות של ישראל

אריק לזבראני
לקרוא את המפה

בלבנון", אורי לזבראני, אדם הגורר אחריו שובל ארוך של אסונות (איראן), והשמיץ התבטאות חדשה מאותו הסוג. כה אמר לזבראני: "היה חטא לאומי שלא קראנו טוב את מפת-לבנון". חטא לאומי? חטא לאומי הוא חטא של האומה. כלומר: האומה כולה חטאה. אני מוחה בתוקף על אמירה זו. נכון, האומה אשמה בכך שהיא בחרה ב-1981 במנחם בגין ובאריאל שרון, למרות שהזרנו את הציבור במפורש שהצבעה בעד הליכוד היא הצבעה בעד מלחמה. האומה אשמה גם בכך שתמכה בהקמת ממשלת-אחדות-לאומית בשנה שעברה, שוב חרף כל האזהרות. אבל מכאן ועד לקביעתו של לזבראני המרחק עצום. העם לא נשאל לגבי מפת-לבנון, וגם לא היה מסוגל להשיב תשובה, אילו נשאל. מה יכולים מיליוני אזרחי-ישראל לדעת על לבנון? מרוע הם היו צריכים לדעת? הרי לשם כך נבחרים נציג גייציבור, מתמנים פקידים ואלופים. תפקידם הוא לדעת. נכון — מי שהם, לא "קראו טוב" את מפת-לבנון. מישהם, שתפקידם היה לדעת את

א.א.א.א.א.